

Toho dne přišel Vincent z práce, zaparkoval na vyhrazeném stání před nádražní budovou a šel domů. Na jeho ohnutých zádech bylo vidět, jak ho něco tíží. Do bytu však vstupoval s vyrovnaným výrazem a živým pohledem. Přesto jeho žena ihned poznala, že něco není v pořádku. Po tolika letech soužití už na druhém poznáte i nepatrnou odchylku od normálu.

Políbili se a Bára hned Vincenta usadila ke stolu a položila před něj talíř voňavé polévky. Počkala, až sní pár lžic, a zeptala se rovnou:

"Vincente, miláčku můj, copak tě tíží?"

Zvedl k ní ztrápený pohled a bylo vidět, že se otázky obával, ale že je rád, že se zeptala.

"Mám dobrou a špatnou zprávu... Kterou chceš slyšet dřív?"

"Dobrou," dodržela rituál a odpověděla, i když bylo oběma jasné, že odpoví právě takto.

"Dnes mě v práci povýšili na vedoucího oddělení," začal Vincent a jeho hlas už nezněl tak pohřebně.

"Ale to je opravdu skvělé, drahý!"

"Jenže k ničemu," zesmutněl a okamžitě propadl depresi, "protože se do jara musíme odstěhovat!"

"Už zase???" podivila se, "Proč, prosím tě?"

"Dneska na radnici schválili restaurování budovy příští rok na jaře."

"Ale to je dobrá zpráva, miláčku, ne? Vždyť tohle nádraží naposledy pořádně opravili po požáru – a to už je víc než sto dvacet let! Od té doby to všechny režimy, co se tu vystřídaly, jen všelijak flikovaly, aby jim to nespadlo na hlavu!"

"Ty už si nepamatuješ, že tu při opravách po požáru, kdy se na nás zřítíl strop, udělali tu časovou schránku? A tu chtějí příští rok otevřít! A co tam najdou? Naše fotografie, které tam vložil tvůj otec na památku mrtvých novomanželů!"